

POČKAT. COŽE?!

Frannyho nervy jsou pocuchanější než spletenec kabelů za naší televizi.

Za normálních okolností je Franny ztělesněním držáctví. Vezměte si třeba jeho poslední venkovní zápas (pro mužstvo klíčová záležitost): na cestě ke svým čtyřiaadvaceti bodům (nejlepší výsledek z celého týmu) byl Franny klidný a koncentrovaný. Po trestném hodu, kterým své mužstvo poslal do vedení, už soupeřům nezbýval čas výsledek zvrátit a na play-off mohli zapomenout.

Ale dnešní Franny nesrší úsměvy, nechechtá se ani nechrlí jeden vtípek za druhým.

Včera po cestě domů trval na tom, abychom mu zastavili, že se půjde ostříhat. Přiměl Jillian, aby mu zastavila uprostřed troubící dopravy, aby mohl ulicí proběhnout nazpátek a chytit autobus (ačkoli se Jillian nabízela, že ho tam klidně hodíme) za svým bratrancem, co jako melouch stříhá. Nejpraštěnější na tom je, že Franny nebyl u holiče už... už

ani nepamatuju. Před časem jsme mu začali říkat Questlove z Puerto Rica. Od včerejška je však jeho skalp holý a hladký – dokonce se třpytí, jako by patřil nějakému manažerovi, co se chystá na důležité zasedání představenstva. *Se nezblázní*, řekl, když mi otevřel dveře a já s pokleslou čelistí namířil prstem na jeho chrámovou kupoli. *Prostě už to chtělo, hele*, řekl tónem, ze kterého jsem poznal, že už se o tom nechce dál bavit.

Dokonce i teď rázuje po předsíni tam a zpět a předstírá, že cvičí, že celé to šup-*sem*-šup-*tam* je součástí přípravy na jeho veliký zápas.

„Franny, to bude v pohodě, kámo,“ řeknu mu a není to dnes poprvé.

„Proč by nebylo?“ Franny přejde do kuchyně a já zůstanu na pohovce v obýváku. „Musím hlídat ty kotlety, páč jestli je spálím, tak mi abuela natrhne zadek,“ volá na mě.

„Jestli je spálíš, tak ti natrhnu zadek já!“

„To je fakt!“ zachechtá se.

Zámek domovních dveří cvakne a Franny se s vytřeštěnýma očima vynoří z kuchyně. „Počkej, co teď budu dělat?“ Mluví ke mně, k tomuhle pokoji, ke vzduchu kolem. „Co teď?“

„Nemusíš dělat nic, Franny,“ řeknu mu. „Tohle je na něm. Ne na tobě.“

Stojíme tam, čekáme, až se otevřou dveře, až se rozestoupí země.

„Francisco,“ zahlaholí Frannyho táta. Hlas má znělý a zastřený. Kupon překročí práh, abuela ho mlčky následuje. Franny se nehýbe. Nevím, jestli zamrzl na místě, nebo jestli

je to záměr. Pak se ale jeho táta vrhne vpřed a sevře ho v tak pevném objetí, že Franny za jeho širokou hrudí a rameny div dočista nezmezí. Vedle Kupona se Franny, sám o sobě vysoký a svalnatý, zdá malý, jako loutková verze sebe sama.

„Nejspíš sis myslel, že už mě nikdy neuvidíš, co?“

Franny na to jen pokrčí rameny, setřese ruce toho muže ze svých ramen. „Vlastně jsem o tom nepřemýšlel.“

Jeho táta se mu zkoumavě zadívá do očí, jako se na mě dívá můj táta, když se chystá říct něco důležitého a chce se ujistit, že ho poslouchám. „No, jsem zpátky, synu. Tentokrát už na furt.“

Franny se zasměje. „Co jako, chceš hned zkraje nějakou medaili za zásluhy?“ Obrátí se k abuele a políbí ji na tvář. „Jídlo je hotový.“ Odejde zpátky do kuchyně.

Frannyho táta se na mě podívá, jako kdyby si právě teď všiml, že tam stojím, obličej se mu přetvaruje na překvapený nebo možná zahanbený výraz. Nuceně se usměje a v jeho tváři vidím Frannyho – Frannyho světle hnědé rty a úzký nos, Frannyho oči, které jako by po okrajích svítily, tu samou dlouhou bradu.

Napadne mě, jestli mě před Frannym neprovaří. Jestli tohle není ta chvíle, kdy se Franny dozví, že jsem jednal za jeho zády, kšeftařil s jeho tátou.

„Tohle že je můj kámo Jack? Když jsem tě viděl naposled, byl jsi takhle prtavej – a teď?“ Natáhne ke mně ruku, prsty má rozpraskané, jako by se denně oháněl sekýrou. „Můj malej Jack. Dlouho jsme se neviděli, brácho.“

„Dlouho jsme se neviděli,“ opapouškuju po něm. „Tak jak bylo?“ zeptám se, protože jsem pabl.

„Co? Myslíš v lapáku? Docela strašný, kámo. Udělej sám sobě laskavost a nikdy se nenech zabásnout.“

„Dobře.“ Nacpu si ruce do kapes. „Pokusím se.“

„Eště píšeš ty svý básničky?“

„Moc ne. Víc mě teď baví próza.“

„*Próza*. Nářez,“ povídá.

V kuchyni zarachotí pánev. A pak další.

Abuela ukáže tím směrem. „Brouku, ty se jdi umýt. Vyprala jsem ti něco na sebe, máš to na posteli. Jack a já to půjdem omrknout do kuchyně, než mi tvůj synátor podpálí barák.“

„Jasně, mami,“ řekne a shýbne se k ní, aby ji políbil na čelo. „Vo tvejch vepřovejch kotletách už fantazíruju dva tejdny. Nemáš ponětí, jaký utrpení ze mě dneska spadne.“ Tiše hvízdne a odkráčí chodbou.

***

Frannyho táta nepřeháněl. Požírá kotletu za kotletou – k potěšení abuely, která pocituje nekonečné štěstí, když lidem chutná, co uvařila. Franny se naproti tomu svého talíře sotva dotkne.

„Francisco, viděls ten zápas Státní tuhle? Prďáckej návrat na scénu! Dyť ty hovada už byli jednou nohou v hrobě, a pak prásk, z nebe jak kdyby uhodil blesk a voni neminou jedinej koš.“

„To jsem neviděl,“ opáčí Franny. Což je lež. O tom zápase mlel v jednom kuse.

„No, možná to budou dávat na ESPN Classic, až taková to byla pecka,“ řekne Frannyho táta, opře se do židle, oči mu

svítí. „Vsadil jsem na tu hru *v poločase*. Když ještě vo dvacet bodů *prohrávali*. Neptej se mě, jak jsem to věděl, něco mi prostě říkalo, že tadlencta hra ještě nekončí. Prostě instinkt, víš jak.“ Zaboří si dlaň do břicha, jako by chtěl zdůraznit, jak hluboko to cítil.

„Francisco, víš, že sázení neschvaluju,“ ozve se abuela.

„Prosimtě, mami, bylo to dvacet babek. Nula nula prd.“

„Stejně,“ ona na to. „Dvacet dolarů není nula.“

Frannyho táta se doširoka usměje. „Když jseš v lapáku, uděláš cokoli, abys zabila čas. Menší hazardík ti to trošičku vokoření, to je celý.“

„No, tak teď už jsi venku. A to všechno už je za tebou,“ řekne abuela pevně.

„Ano, mami.“ Frannyho táta se k ní nakloní, vlepí jí pusu na tvář. „Hele, máma říkala, že prej vás čeká maturák.“

Franny se neobtěžuje vzhlednout, ale to ticho je nesnesitelné, a tak kníknu tiché „Jo.“

„Na maturáku jsem potkal tvou mámu, Francisco, víš vo tom? Chodila na střední na druhým konci města a přišla tam s nějakým jiným cápkem. Já měl s sebou taky buchtu. Ale jak jsem ji tam uviděl...“ Odmlčí se, po tváři se mu rozlije úsměv, zakouká se do prázdna, jako by tu vzpomínku viděl promítnutou na stěně. „Jak jsem ji tam uviděl, měl jsem jasno. Měl jsem jasno. Co ty, chlape? Máš nějakej fajn doprovod?“

Franny mu to nežere. „Nech toho.“

„Čeho mam nechat?“ ptá se jeho táta. „Vo co jde?“

„Nemusíš předstírat, že tě to zajímá.“

„Já nic nepředstírám.“

„Můžem se jen najíst?“

„Musíš se přijít podívat na Franciscův zápas. Jdou si pro titul. Díky Frannymu to maj v kapsel!“ vloží se do toho abuela. „Lidi se ho pořád ptaj, kde se tak naučil s míčem. To ale nevěděj, že já byla svýho času docela eso na parketě. Tanec a míčový hry, to je jedno a to samý.“

Zatleskám na souhlas, ale Franny není v dobročinné náladě.

Kupon se zachechtá. „Zapomínáš, že já to svýho času s míčem taky celkem uměl. Míč máme v krvi, žádněj div, že...“

Franny se prudce odstrčí od stolu, nohy jeho židle zaskřípají po linoleu. „Omluvíte mě, prosím?“

„Ale já mám v lednici koláč. Dneska ráno jsem ho pekla. I zmrzku máme.“

„Přešla mě chuť.“

Abuela vztekle mlaskne. „Francisco, tvůj otec sotva dorazil. Měl bys...“

„Mami,“ skočí jí do toho Frannyho táta. „Když kluk říká, že nemá hlad, nemá smysl ho tady držet.“ Mrkne na Frannyho, ale ten se od něj odvrátí.

„Fajn.“ Abuela si povzdechne. „Ale koukej mít v pořádku domácí úkoly, Francisco. Ne jednou, dvakrát si je zkontroluješ!“

Franny jí stiskne ruku. „Třikrát,“ slíbí a odklidí ze stolu svůj talíř. Pohlédne na mě, očima mi řekne: *mizíme*. Ale mně je to trapné, takhle pláchnout.

„Děkuju za večeri, abuelo. Byla to dobrota, jako vždycky.“

Štípne mě do tváře. „U nás máš dveře vždycky otevřený, Jacku. Patříš do rodiny.“

***

Zbytek večera Franny stráví v jedné ze svých zádumčivých náladiček. Což se snažím respektovat, ačkoli si máme tolik co povídat. Přes chodbu burácí hlas jeho otce a abuela se řehtá, jak si ji jaktěživ řehtat nepamatuju – jako by její smích byl roky někde pod zámekem. Dělá mi radost slyšet, že má radost. Jenže čím hlasitěji hýká, tím ostřejší hrany má Frannyho mlčení.

„Měli bysme dneska spát u tebe,“ povídá.

„Klíďo. Jak chceš ty.“

„Chci to takhle.“

„Dobře,“ odvětim a snažím se ze svého hlasu vytěsnit jakékoli podráždění. Kdyby můj hlas byl barva, byla by to bílá, a kdyby to byla věc, byla by to vlajka. *To nejdůležitější, co teď můžeš pro Frannyho udělat*, řekla mi mamka dnes ráno, *je být tu pro něj, Jacku. Vy dva to ještě nevíte, ale jednou to bude to jediné, na čem bude doopravdy záležet*. A přesně to jsem se rozhodl praktikovat. Být tu pro něj. Být tu.

„Dobře,“ zopakuje po mně.

Frannyho ložnice je mišmaš důvěrně známých zátiší. V sedacím pytli, ve kterém se teď choulím, už se choulívám téměř deset let. Po stěnách má Franny vylepené plakáty kapel, které už mnohdy ani neposlouchá. Jeho knihovnička se prohýbá pod haldami komiksů, které ještě nevybalil z ochranné fólie, na vršku nejnovější *Black Panther*. Na psacím stole, u kterého teď sedí, leží takzvaný Paklík. Paklík je stejně vratký jako závěrečných pár tahů při hře Věž. Neustále rostoucí hromádka stipendijních nabídek od univerzit po celé zemi; dopisy,

kteřé danou školu vychvalují do nebes, můžou se přetřhnout, aby pro sebe naverbovali jednoho z nejlepších sportovců v zemi. Člověk přímo cítí Paklíkovo zoufalství. *Všimni si mě, ju-huuu, tady jsem, mě si vyber!*

Stejně je to zvláštní. Tolik škol je připraveno předat mu klíč ke svému království, ale on chce být tady, čtyřicet kilometrů odsud, s námi – s Jillian a se mnou. Státní univerzita nepatří ani mezi desítku nejlepších škol, co se o něj perou, a přesto je ochoten tam jít, protože nechce pryč od Jillian, ode mě. Nahlas by to samozřejmě nikdy neřekl, ale všichni to víme. Jillian i já jsme se ho snažili přimět, aby udělal, co je nejlepší pro něj, ale on o jiné cestě nechce ani slyšet. *Já vím, co je pro mě nejlepší. Věř mi.*

Franny si všimne, jak po Paklíkovi pošilhávám, a usměje se. Jeho první dnešní úsměv.

„Kolik jich od minulého týdne přibylo?“

„Tak šest,“ opáčí. „Ale od našeho milovaného Whittieru ani řádka.“

Pokrčím rameny. „Jestli jsou tak hloupí, že tě nevezmou, tak bych tam možná neměl chodit ani já.“

„Ty ses snad pomát,“ povídá Franny a usměje se ještě víc. „Už jsem ti to dneska řekl? Jakej jseš blázen? Tak za prvé, tvoje mamka by ti urazila hlavu, kdyby ses vykašlal na Whittier. A pak by si podala i mě.“

„Možná,“ připustím se smíchem.

„Ne, prd, žádný *možná*. Na beton.“

„Ale stejně, kámo. Kdo by nechtěl Francisca Hogana ve své škole? Kdo by nechtěl Francisca Hogana, tečka?“

„Řeknu ti to takhle, kámo,“ řekne Franny. Zakroučí hlavou

a zadívá směrem ke kuchyni, k těm záchvatům smíchu, k nejlepšímu broskvovému koláči s drobenkou, jaký kdy spatřil světlo světa. „Buď o mě stojíš, nebo ne. Ale já nestojím o nic, co nestojí o mě.“

***

JILLIAN: Ahoj, jak to šlo? Neodepisuje mi, nebere mobil.

JÁ: Nic moc. Je v nemluvném módu.

JILLIAN: Sakra. Je už moc pozdě, abych přijela?

JÁ: Nikdy.

***

O dvacet minut později Jillian sbíhá po schodech do suterénu, její dlouhé nohy berou schody po dvou. Vždycky si ji dobíráme, že ji z devadesáti procent tvoří nohy, z osmi procent hlava a ramena a jen ze dvou trup.

„Nazdar, kluci,“ pozdraví.

Franny se podívá nejdřív na ni a pak hned na mě. „Vy dva si tajně dopisujete?“

Jillian jde k němu, políbí ho do vlasů. Vzhledne k ní, jeho veliké hnědé oči jsou otevřené čemukoli, co jim může dát. Jillian vezme jeho tvář do dlaní.

„Broučku,“ šeptá mu. Posadí se na gauč vedle něj, položí si jeho hlavu do klína. On se nebrání. „Broučku,“ šeptá mu znovu.

A ani vám nevím, na co se v té telce díváme, jen vím, že tam sedíme celé hodiny a že v jednu chvíli zesílím zvuk, protože něco ve mně, ta část mého já, která tyhle dva lidi miluje, nechce slyšet Frannyho vzlyky.

MIGHTY MAGIE

Mighty Moat jsou ještě lepší než napoprvé.

A proč, to není žádným tajemstvím. Kate. I Jillian a Franny se zjevně baví ještě lépe.

„Zdá se mi to, nebo vám taky přijde, jako by teď hráli jenom pro nás?“ zakřičí Franny v jednu chvíli.

„Nezdá se ti to,“ křiknu já.

Po koncertě mě Kate vezme za ruku a zavede naši čtyřku do zákulisí. Působí to, jako by ji tu všichni znali; hned všeho nechají, aby jí zamávali nebo řekli *nazdárek*, ale upřímně řečeno jsem si celkem jist, že ve skutečnosti ji nezná ani jeden z nich: je to prostě ona, má v sobě takové to světlo, co bliká *všimni si mě, všimni si mě*, a vy nemůžete jinak, než si jí... no, *všimnout*.

Zastavíme u dveří posetých panáčky a panenkami namaľovanými lihovkou. Kate zaklepe, zevnitř kdosi houkne *Dál*, a tak jdeme dál. Do háje, to jsou přece Mighty Moat! Z rockerského masa a rockerskejch kostí!